

USNESENÍ

Okresní soud v Mostě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Nevečeřalem ve věci

oprávněné:

██████████
sídlem ██████████

zastoupená advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti

povinnému:

██████████, narozený ██████████

bytem ██████████

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Němcem
sídlem Mendíků 1396/9, 140 00 Praha 4

o exekuci, o zastavení exekuce

takto:

- I. Exekuce se zcela zastavuje.
- II. Oprávněná je povinna zaplatit povinnému náhradu nákladů exekučního řízení ve výši 10 387,97 Kč k rukám právního zástupce povinného do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Oprávněná je povinna zaplatit soudnímu exekutorovi Mgr. Martinu Tunklovi, Exekutorský úřad Plzeň-město, sídlem Palackého náměstí 28, 301 00 Plzeň, náklady exekuce ve výši 9 353,30 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Exekuce je proti povinnému vedena na základě exekučního titulu rozhodčího nálezu sp. zn. 101 Rozh 3387/2014 ze dne 20. 6. 2014, který vydal rozhodce ██████████ (dále jen „Rozhodce“).
2. Povinný návrhem ze dne 21.12.2017 navrhl odklad a zastavení exekuce. Povinný podepsal s oprávněnou dne 14.11.2013 Návrh na uzavření smlouvy o revolvingovém úvěru č. ██████████ jehož součástí byla i Smluvní ujednání. Téhož dne uzavřel povinný s oprávněnou i Rozhodčí smlouvu, v níž bylo ujednáno, že případné spory ze smlouvy budou rozhodovány v rozhodčím řízení. Úvěrové smlouva a Rozhodčí smlouva jsou absolutně neplatné pro přičení se dobrým mravům dle ustanovení § 580 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku a tvoří spolu jeden vzájemně provázaný smluvní konstrukt. Toto vyplývá z toho, že Rozhodčí smlouva a Návrh úvěrové smlouvy byly předloženy povinnému k podpisu zároveň a až po jejich podpisu povinným došlo ze strany oprávněné k uzavření smlouvy akceptací návrhu povinného.
3. Neplatnost rozhodčí smlouvy
4. Dle povinného je neplatná rozhodčí smlouva s ohledem na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 4084/12, potvrzené i rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 2897/2017, které stanoví, že neplatnost úvěrové smlouvy způsobuje neplatnost i rozhodčí doložky, se uplatní i na případ, kdy je uzavřena samostatná rozhodčí smlouva. Nadto rozhodčí smlouva je neplatná i proto, že možní rozhodci jsou na oprávněné ekonomicky závislí. Rozhodčí smlouva

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Suchá.

je adhezni, byla formulovana oprávněnou a jen oprávněná navrhovala osoby rozhodců, když povinný neměl možnost určit jinou osobu rozhodce. Oprávněná do smlouvy začlenila rozhodce, kteří pro ni rozhodují tisíce sporů a jsou na ní ekonomicky závislí, když je zároveň zřejmé, že oprávněná tak činila zcela vědomě. Rozhodčí smlouva a volba rozhodců nebyla s povinným individuálně projednána a povinný neměl možnost ovlivnit výběr jmen rozhodců v předmětné rozhodčí smlouvě, která má charakter formulářové smlouvy. K téměř identické rozhodčí smlouvě uvedl Nejvyšší v rozhodnutí sp. zn. 26 Cdo 3631/2015: „V této souvislosti Nejvyšší soud v usnesení ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2401/2014, dovedl, že nemá-li spotřebitel žádnou možnost v procesu uzavírání rozhodčí smlouvy či doložky podílet se určitým způsobem na tvorbě jejího obsahu, neboť celá smluvní situace je postavena kategoricky na závěru, že je zde pro spotřebitele – pokud chce dosáhnout poskytnutí určité půjčky, resp. úvěru - pouze jediná možnost, a to zcela a bezvýhradně akceptovat návrh na uzavření rozhodčí smlouvy (doložky) učiněný podnikatelem, tedy včetně podnikatelem určeného (určených) rozhodce (rozhodců), pak nelze mít za to, že za takové situace byly naplněny podmínky pro ochranu spotřebitele coby (presumované) slabší smluvní strany. Ve skutečnosti by se totiž jednalo o podnikatelem předem nastavená kritéria vůči spotřebiteli, zde i v otázce určení konkrétních jmen rozhodců, bez jakékoli možnosti spotřebitele spolupodílet se na obsahu takové rozhodčí smlouvy či doložky. Co do důsledku by se tak jednalo o stav obdobný formulářovým smlouvám. Soudy v těchto situacích proto musejí pečlivě posuzovat, zda takové rozhodčí doložky nejsou neplatné pro jednání příčící se dobrým mravům. K obdobným závěrům dospěl při posuzování podmínek vykonatelnosti rozhodčích nálezů i Ústavní soud (srov. nálezy ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11, či ze dne 11. 12. 2014, sp. zn. III. ÚS 4084/12).“ Například v Rozhodčí smlouvě prvně uvedená rozhodkyně [redacted] rozhodla pro oprávněnou k 16. 8. 2016 minimálně 27 741 sporů. Povinný o tomto vztahu a závislosti rozhodkyně na oprávněné nevěděl a dané s ním nebylo individuálně projednáno, jakož s ním ani nebyla projednána další jména rozhodců, včetně [redacted]. Ústavní soud ve věci sp. zn. III. ÚS 4084/12 konstatoval, že důvod, pro který nelze nařídit exekuci na podkladě rozhodčího nálezu, může spočívat i v tom, že ačkoli určení rozhodce v rozhodčí doložce netrpí ústavněprávním deficitem, je pro rozpor s dobrými mravy neplatná smlouva o úvěru, do níž je rozhodčí doložka vtělena. Povinný dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 20 Cdo 2897/2017, ve kterém je uvedeno, že: „V souvislosti s uzavíráním úvěrových smluv však Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 20 Cdo 1387/2016, s poukazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11, a ze dne 11. 12. 2017, sp. zn. III. ÚS 4084/12...uvedl, že z pohledu závěrů Ústavního soudu se nejedná o věcný přezkum rozhodčího nálezu. Nicméně pro závěr, zda je úvěrová smlouva neplatná (a proto je neplatná rozhodčí smlouva a není dána pravomoc rozhodce) ve smyslu citovaných nálezů Ústavního soudu, je třeba zkoumat, za jakých okolností byla uzavřena, a to s pomocí kritérií judikaturou Nejvyššího soudu vytyčených ve vztahu ke smluvní pokutě, úrokům, zajištění pohledávky apod.“

5. Podmínky Smlouvy
6. Povinný uvádí, že na základě smlouvy mu byl oprávněnou poskytnut úvěr ve výši 15 000 Kč. Ze Smlouvy vyplývá, že poplatek za půjčení jistiny 15 000 Kč činí 13 320 Kč, tj. celková částka splatná klientem měla být 38.466 Kč splatná v 18 měsících. Povinný má za to, že Smlouva je neplatná a v rozporu s dobrými mravy, když úroková sazba překračovala 98,10 % p. a., se zjevně příčí dobrým mravům, resp. se musí přičít dobrým mravům odměna ve výši 18 466 Kč za reálné poskytnutí úvěru ve výši 15 000 Kč. Ve Smluvních podmínkách, článku 12. 3. písm. b), se dále stanovilo, že v případě prodlení s úhradou dvou splátek dle aktuálního splátkového kalendáře se stávají automaticky okamžitě splatnými všechny doposud nesplacené závazky. Jelikož se povinný ocitl v prodlení s úhradou splátek, došlo ze strany oprávněné k zesplatnění úvěru. Oprávněné vznikl nárok, dle článku 12. 5., na smluvní pokutu ve výši 25 % z dlužné

částky, která byla splatná v den následujícím po vzniku této smluvní pokuty. Oprávněné mimo jiné vznikl nárok na smluvní pokutu ve výši 0,25 % denně za každý den prodlení s úhradou nové jistiny dle článku 12.7.

7. Zjevná nespravedlnost

8. Povinný se domnívá, že smlouva svými parametry jednoznačně naplnila kritéria zjevné nespravedlnosti, tak jak je definoval Ústavní soud. V rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 199/11 se uvádí, že: „Ke kritériu zjevné nespravedlnosti, avšak zde již ve vztahu k souzené věci, Ústavní soud uvádí, že považuje za neakceptovatelné, aby se případné soudní ochrany dostávalo subjektům, které evidentně poškozují práva svých klientů. Ustanovení smluv nebo smluvních podmínek, která jsou formulářově předtištěna a neumožňují jednoznačně slabší straně jejich modifikaci, v sobě skýtají možnost vyvolání nepříznivých následků na straně klienta, kdy nebude dotčena pouze jeho sféra právní, ale zejména sféra osobní. Postupy, kdy klientům jsou vnucována smluvní ujednání v podobě zajištění biankosměnkou, smluvní pokutou ve výši 30 % nebo 45 % dlužné částky za prodlení s platbou splátek v řádu jednotek týdnů či smluvní pokutou ve výši pětinasobku dlužné částky za hrubé porušení smlouvy nebo podmínek, je nutno považovat za nepřijatelné a uvedená ujednání označit za neplatná pro jednoznačný rozpor s dobrými mravy. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že klient takového subjektu smlouvu podepsal, a to dokonce ani v situaci, kdy by ve smluvních podmínkách bylo obsaženo ujednání, že klientovi se takto stanovené smluvní pokuty nebo zajištění biankosměnkou nejví jako nepřiměřené či odporující dobrým mravům. Běžný klient úvěrové společnosti totiž nemůže v případě krátkodobého úvěru dopředu očekávat, ba ani předpokládat, že celková splacená částka bude několikanásobně převyšovat částku půjčenou. Tento předpoklad nelze ani spravedlivě požadovat... Z těchto důvodů by ochraně takových věřitelů neměla být poskytována soudní ochrana, a to ani v exekučním řízení, neboť ochrana takto nabytých práv stojí zcela mimo účel civilního procesu, resp. mimo základní hodnotový rámec práva jako normativního systému.“ V rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 4084/12 Ústavní soud konstatoval, že: „Ústavní soud zjistil z vyžádaného spisu, že ve smlouvě o úvěru sjednané mezi společností CREDIT FINANCE, a. s. ("věřitelem") a stěžovatelkou (podle terminologie smlouvy "klientem") byla stanovena výše úvěru v částce 4 950 Kč. Tato smlouva deklarovala úrok ve výši 79,00 % p.a. a RPSN ve výši 115,32 %. Podle čl. V odst. 1 příložených (formulářově předtištěných) "Všeobecných obchodních podmínek" klient podpisem smlouvy prohlašuje, že na zajištění všech svých současných i všech budoucích nároků věřitele plynoucích z uzavřené smlouvy vystavil dvě vlastní biankosměnky na řad věřitele bez uvedení směnečné sumy, údaje splatnosti a místa platebního, s doložkou bez protestu, a tyto biankosměnky předal finančnímu poradci věřitele spolu s návrhem na uzavření smlouvy. Čl. VII týchž obchodních podmínek obsahuje soubor sankcí dopadajících na klienta, kupř. smluvní pokutu ve výši 7 % z jistiny úvěru v případě prodlení s úhradou jakéhokoli závazku z titulu uzavřené smlouvy v délce trvání alespoň 4 dny, resp. 9 dnů, zesplatnění všech závazků klienta ze smlouvy v případě prodlení v délce 10 dnů, sankce ve výši 100 Kč za každou upomínku či vyrozumění o smluvní pokutě nebo jiné sankci (počet těchto upomínek nadto není omezen), sankce 30 Kč za upomenutí k zaplacení formou SMS, pokutu 5 000 Kč v případě každého jednotlivého opomenutí nahlášení změny osobních údajů klientem věřiteli apod.... Není tudíž pochyb, že kritéria vymezená v nálezu sp. zn. I. ÚS 199/11 ze dne 26. 1. 2012 předmětná smlouva o úvěru ve směrodatných rysech naplňuje.“ Je zřejmé, že podmínky ve Smlouvě o úvěru jasně odpovídají kategorii smluvních podmínek, které spadají pod kritéria vymezená v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 199/11, a to platí o to víc, pokud méně nevýhodná smlouva spadá pod kritéria dle nálezů Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 4084/12. Smlouva je tak absolutně neplatná pro přičení se dobrým mravům dle ustanovení § 580 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.

9. Povinný má za to, že Rozhodčí smlouva je sama o sobě neplatná, a rovněž byla i přímo navázána na smlouvu o úvěru odporující dobrým mravům, a tyto spolu tvořily účelový konstrukt zajišťující nemravné obohacení oprávněné, a rozhodce tak neměl pravomoc spory rozhodovat, tudíž je rozhodčí nález neplatný (nicotný) a jsou dány důvody k zastavení exekuce, když zde není pravomocný a vykonatelný exekuční titul, a to ex tunc.
10. Při ústním jednání dne 13.4.2018 doplnil povinný tvrzení k ekonomické závislosti rozhodce na oprávněné v tom směru, že rozhodce [REDACTED] je ve své podstatě členem průměrné střední třídy v ČR. S ohledem na jeho podnikatelskou činnost buďto nejsou zveřejňovány vůbec výsledky podnikání ve společnostech, ve kterých je, jedna společnost nevykazuje vůbec žádnou činnost a zbylé společnosti mají příjmy v řádu desítek tisíc korun. Rozhodce [REDACTED], který byl vystaven rámci developerské činnosti, jeho kupní cena činila od [REDACTED]. Na této nemovitosti vážnou zástavní práva ve výši [REDACTED]. Před domem rozhodce parkují vozidla v hodnotě cca [REDACTED]. Za těchto okolností příjem ve výši zhruba [REDACTED] který rozhodce [REDACTED] měl za rozhodčí činnost pro oprávněnou, neboť rozhodčí poplatek se pohyboval obvykle ve výši 1 100 Kč za jeden spis a při počtu téměř [REDACTED] rozhodnutých sporů, je pro rozhodce [REDACTED] tak vysoká částka, která jej činí ekonomicky závislým na oprávněné.
11. Oprávněná nesouhlasila se zastavením exekuce podáním ze dne 28.12.2017. Namítla, že exekuční soud s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 3712/2012, nemůže přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu, nemůže ani přihlížet k vadám nalézací řízení.
12. Navíc mezi povinným a oprávněnou byla uzavřena samostatná rozhodčí smlouva. V daném případě proto nelze hovořit o neindividuálním sjednání a uzavření smlouvy. Z tohoto důvodu proto také není možno užít závěry Nejvyššího soudu v jeho rozhodnutích a závěry Ústavního soudu ČR v rozhodnutích sp. zn. I. ÚS 199/11 a III. ÚS 4084/12 uváděné povinným, když tyto se vztahují k rozhodčím doložkám, které byly upraveny ve smluvních podmínkách úvěrových smluv, jejichž úvěrové podmínky byly shledány soudem jako neplatně sjednané. Přesto tak povinný nesprávně činí, ačkoli v tomto případě byla uzavřena samostatná rozhodčí smlouva a jak plyne z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19.12.2007, sp. zn. 29 Odo 1222/2005, platí, že nevztahuje-li se důvod neplatnosti smlouvy na rozhodčí doložku, týkající se sporů z této smlouvy, nemá neplatnost smlouvy vliv na platnost rozhodčí doložky.
13. Oprávněná upozornila, že ve vztahu k úroku, RPSN a ke smluvním pokutám, povinný svým podpisem stvrdil i to, že souhlasí se smluvními ujednáními k této úvěrové smlouvě. V okamžiku uzavření smlouvy povinný proti ujednáním o smluvních pokutách, ničeho nenamítal a naopak, poskytnuté finanční prostředky přijal a zavázal se je splatit za podmínek ve smlouvě o úvěru uvedených. V případě, že by povinný neměl zájem o poskytnutí peněžních prostředků za podmínek uvedených ve smlouvě o úvěru, nemusel, v souladu se zásadou autonomie vůle, smlouvu o úvěru uzavírat a mohl se s žádostí o poskytnutí peněžních prostředků obrátit na jinou, třetí osobu. S ohledem na uvedené nejsou úrok, RPSN ani smluvní pokuta v rozporu s dobrými mravy, když povinný s jejich výší souhlasil a v souladu se zásadou autonomie vůle smlouvu o úvěru za podmínek v ní uvedených uzavřel. Výše úroku, RPSN a smluvních pokut je zcela přiměřená a odpovídající i jejich významu. Nato měl povinný před uzavřením smlouvy o revolvingovém úvěru dostatek časového prostoru k tomu, aby se se smluvními ujednáními seznámil. I když je spotřebitelům přiznána vyšší právní ochrana pro jejich fakticky slabší postavení, nedochází tím k úplnému potlačení zásady vigilanti bus iura scripta sunt. Dle oprávněné nelze pojímat ochranu spotřebitele jako nejvyšší právní princip, který je možné aplikovat zcela neomezeně. Není možné zanedbávat zásadu

proporcionality, když se opírá o jedinou (dílčí) zásadu občanského práva, tedy ochranu spotřebitele, ale je třeba vycházet i z jiných obecně platných zásad, např. zásady právní jistoty, či zásady stanovené v čl. 2 odst. 4 Ústavy, dle které může každý občan činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Normy občanského práva jsou zásadně normami dispozitivního charakteru.

14. Aby byl právní úkon považován za přičící se dobrým mravům, musel by se jeho obsah ocitnout v rozporu s obecně uznávaným míněním, které ve vzájemných vztazích mezi lidmi určuje, jaký má být obsah jejich jednání, aby bylo v souladu se základními zásadami mravního řádu demokratické společnosti. Dobré mravy jsou vykládány jako souhrn společenských, kulturních a mravních norem, jež v historickém vývoji osvědčují jistou neměnnost, vystihují podstatné historické tendence, jsou sdíleny rozhodující částí společnosti a mají povahu norem základních. V daném případě však dle oprávněného nedošlo k tomu, že by se obsah právního úkonu ocitl v rozporu se základními zásadami mravního řádu demokratické společnosti. Pokud jde o institut smluvní pokuty, je jedním z právních prostředků zajištění závazků, jejím smyslem je zajištění splnění povinností, jež jsou obsahem závazků. Účelem smluvní pokuty je donutit dlužníka pohrůžkou majetkové sankce k řádnému splnění závazku. Zároveň má sankční charakter, neboť účastníka, který poruší smluvní povinnost, stíhá nepříznivým následkem v podobě vzniku další povinnosti zaplatit peněžitou částku ve sjednané výši. Sjednání pokuty a její výše je zásadně věcí vzájemné dohody stran (k tomu rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 33 Cdo 498/2009, ze dne 26.7.2010). Proto má oprávněný za to, že tato částka neodporuje dobrým mravům. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 26 Cdo 1109/2000, ze dne 26.7.20001 platí, že ujednání, které výši smluvní pokuty činí závislou též na době, po kterou trvá porušení smluvní povinnosti (například procentní částkou za každý měsíc prodlení), není neplatné. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 29 Odo 426/2001, ze dne 19.12.2002 platí, že sjednání výše či způsobu určení smluvní pokuty je věcí dohody účastníků. Je proto možné sjednat si smluvní pokutu i konkrétní částkou za každý den prodlení (obdobně jako v případě úroku z prodlení). Dle usnesení Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 23 Cdo 436/2011, ze dne 25.9.2012 platí, že posouzení otázky nepřiměřenosti smluvní pokuty závisí na okolnostech konkrétního případu, přiměřenost výše smluvní pokuty je třeba posoudit individuálně, takže i smluvní pokutu přesahující 100 % hodnoty zajišťované pohledávky lze považovat za přiměřenou. Vzhledem k tomu, že posuzování přiměřenosti smluvní pokuty závisí vždy na konkrétních okolnostech každého jednotlivého případu, nelze spatřovat otázku zásadního významu v tom, že jiná rozhodnutí hodnotí výši smluvní pokuty dosahující hodnoty předmětu plnění jako nepřijatelná. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 33 Odo 438/2005, ze dne 30.5.2007 platí, že při zkoumání platnosti ujednání o smluvní pokutě z hlediska dobrých mravů je nutno uvážit funkce smluvní pokuty (funkce preventivní, uhrazovací a sankční). Přiměřenost výše smluvní pokuty je třeba posoudit s přihlédnutím k celkovým okolnostem úkonu, jeho pohnutkám a účelu, který sledoval. V úvahu je třeba vzít výši zajištěné částky, z níž lze také usoudit na nepřiměřenost smluvní pokuty s ohledem na vzájemný poměr původní a sankční povinnosti. Smluvní pokuta sjednaná ve výši zhruba 0,5 % denně z dlužné částky je posuzována jako platné ujednání, které je v souladu s dobrými mravy, ujednání o smluvní pokutě ve výši 1 % denně je považováno za neplatný právní úkon, který se přičí dobrým mravům. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 33 Cdo 772/2010, ze dne 26.4.2012 platí, že z pohledu přiměřenosti výše smluvní pokuty je na místě hodnotit jinak smluvní pokutu sjednanou ve formě pevně stanovené částky a smluvní pokutu sjednanou formou určité sazby za stanovenou časovou jednotku. Pevně stanovenou smluvní pokutu ve výši několikanásobku zajištěné pohledávky by bylo zřejmě možno (při současném zohlednění všech okolností daného případu) považovat za nepřiměřenou právě s ohledem na poměr mezi hodnotou zajištěné pohledávky a výší smluvní pokuty, kterou by v takovém případě byl dlužník povinen zaplatit i třeba jen za několik dnů prodlení. Stejně měřítko však nelze dobře použít, dosáhne – li celková výše smluvní pokuty několikanásobku zajištěné pohledávky v

důsledku dlouhodobého prodlení dlužníka; zde výše smluvní pokuty závisí plně na době, po kterou dlužník svou povinnost zajištěnou smluvní pokutou neplní – čím delší je doba prodlení, tím vyšší je smluvní pokuta. Jinak řečeno, na nepřiměřenost smluvní pokuty tak nelze usuzovat z její celkové výše, je – li důsledkem dlouhodobého prodlení a s tím spojeným navyšováním o jinak přiměřenou „denní sazbu“ smluvní pokuty. Opačný závěr je nepřijatelný, neboť by ve svých důsledcích znevýhodňoval dlužníka (čím déle by dlužník své povinnosti neplnil, tím více by byl zvýhodněn při posuzování případné nepřiměřenosti výše smluvní pokuty) a znamenal by zpochybnění funkcí, které má smluvní pokuta plnit. Smluvní pokuta sjednaná ve výši 0,5 % z dlužné částky za každý den prodlení je s ohledem ke všem okolnostem případu přiměřená a ujednání o ní proto není neplatné; podle § 39 obč. zák. pro rozpor s dobrými mravy. I smluvní pokutu sjednanou ve formě úroku převyšujícího i několikanásobně 100 % zajišťované pohledávky ročně lze považovat za přiměřenou a proto i v souladu s dobrými mravy. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 33 Odo 805/2005, ze dne 21.3.2007 platí, že na rozdíl od úpravy smluvní pokuty v občanskoprávních vztazích zakotvuje obchodní zákoník v ustanovení § 301 moderační oprávnění soudu. Ustanovení § 301 obch. zák. je třeba mít za speciální k § 39 obč. zák. v tom smyslu, že míří na takové skutkové případy, kdy si strany obchodního vztahu sjednají nepřiměřeně vysokou smluvní pokutu. Ujednání o smluvní pokutě není možno v obchodně právních vztazích považovat za neplatné pouze z důvodu nepřiměřenosti sjednané výše smluvní pokuty. Takovou situaci řeší § 301 obch. zák., kde je zakotveno právo soudu snížit nepřiměřeně vysokou smluvní pokutu s přihlédnutím k hodnotě a významu zajišťované povinnosti, a to až do výše škody vzniklé do soudního rozhodnutí porušením smluvní povinnosti, na kterou se smluvní pokuta vztahuje.

15. Výkon práva sice nesmí být v rozporu s dobrými mravy, nicméně, dle soudní praxe však nemůže při posouzení, zda jde o rozpor s dobrými mravy, zůstat stranou otázka, zda a nakolik ten který z účastníků právního vztahu, který se dovolává rozporu s dobrými mravy, vyvinul dostatečnou míru pečlivosti a předvídatosti při uzavírání konkrétního právního vztahu, a to zejména s přihlédnutím k důsledkům plynoucím z ustanovení pozitivního práva. Věc též souvisí s důsledky aplikace zásady „vigilantibus iura,“ nebo – li zásady, podle které je každý odpovědný za náležitou míru předvídatosti a opatrnosti při uzavírání závazku, do kterého vstupuje. Pokud by tedy byla ujednání smlouvy o úvěru posouzena jako neplatná s odkazem na rozpor s dobrými mravy, de facto by byla nezodpovědnému jednání dlužníka, spočívajícímu v porušení zásady „pacta sunt servanda“ a „autonomie vůle,“ poskytnuta právní ochrana, což jistě není postup v souladu se zákonem. Uvedené závěry podporuje i aktuální judikatura Nejvyššího soudu ČR nebo odborná literatura. I ochrana spotřebitele má své meze a v žádném případě ji nelze pojímat jako obranu jeho lehkomyšlnosti a neodpovědnosti (srov. např. Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník I. § 1–459. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2008, 408 s.).
16. Vstupují-li smluvní strany na základě své pravé a svobodné vůle do smluvního vztahu, je jim v mezích právního řádu ponecháno na vůli svobodně si smlouvu ujednat a určit její obsah (§ 1725 in fine NOZ). Dohodly-li se smluvní strany na poskytnutí úvěru za určitých podmínek, je obecně nezbytné vycházet z premisy, že tak učinily po pečlivém zvážení všech důsledků z toho plynoucích; opačný závěr by totiž byl v přímém rozporu se zásadou pacta sunt servanda, tj. že smlouvy musí být plněny (§ 3 odst. 2 písm. d) in fine NOZ), a taktéž předpokladem opatrnosti v právním styku (§ 4 odst. 1 NOZ). V případě smlouvy o úvěru je jedním z jejích obligatorních pojmových znaků zaplacení úroků ze strany úvěrovaného coby odměny za poskytnutí peněžních prostředků úvěrujícím (srov. § 2395 NOZ). Sjednané úroky (často sjednané ve formě úrokové sazby) jsou přitom ovlivněny celou řadou faktorů, mezi které patří např. požadavek na rychlost poskytnutí úvěru, jeho krátkodobost či naopak dlouhodobost, a riziko transakce, které poskytnutí úvěru pro úvěrujícího s přihlédnutím ke všem okolnostem

představuje. Lze-li s přihlédnutím k těmto faktorům očekávat relativně vysokou výši úroků (úrokovou sazbu), mají strany možnost se zcela svobodně rozhodnout, zda do smluvního vztahu za takových podmínek vstoupí, a to se všemi důsledky z toho plynoucími. Pokud se rozhodnou smluvní strany smlouvu uzavřít, je základním východiskem presumpce platnosti a závaznosti smlouvy (coby dvou- či vícestranného právního jednání), která obecně vyplývá ze zásady *in favorem negotii*, která je zakotvena v § 574 NOZ; v tomto kontextu lze připomenout např. nález Ústavního soudu ČR ze dne 23. 4. 2013, sp. zn. IV. ÚS 1783/11, ve kterém Ústavní soud judikoval, že „jedním ze základních principů výkladu smluv [je] prioritní výklad, který nezakládá neplatnost smlouvy, před takovým výkladem, který neplatnost smlouvy zakládá, jsou-li možné oba výklady“ (odst. 27 nálezu), přičemž „[t]ento přístup je odrazem respektu k autonomii vůle smluvních stran, funkci smluvních vztahů i k samotné povaze soukromého práva“ (odst. 28 nálezu).

17. S ohledem na shora uvedené je oprávněná přesvědčena, že předmětná smlouva je v celém svém rozsahu platná a strany v celém svém rozsahu zavazuje, když byla takto smluvními stranami uzavřena. Celková výše pohledávky je důsledkem závažného porušení smlouvy o úvěru ze strany povinného, následného zesplatnění úvěru a vzniku práva oprávněné na zaplacení sjednaných smluvních pokut. Přiměřenost pohledávky je třeba posuzovat s ohledem na riziko, které je s poskytováním půjček a úvěrů spojeno, a na skutečnost, že splacení úvěru nebylo zajištěno žádným majetkem ani jiným účinným způsobem (zástavní právo apod.).
18. Rozhodce, který spor rozhodoval, byl pouze rozhodcem jmenovitě určeným v rozhodčí smlouvě, s níž byl povinný před jejím podpisem seznámen a s níž souhlasil, což stvrdil i svým podpisem. V soukromoprávních vztazích si mohou subjekty zásadně samy volit variantu chování, která odpovídá jejich zájmům, potřebám a preferencím, a těmto subjektům je zásadně ponecháno na vůli a uvážení, zda vůbec, s kým a ohledně jakého předmětu založí soukromoprávní vztah, jaký bude jeho obsah. Pokud by povinný nesouhlasil s jednotlivými ujednáními rozhodčí smlouvy, nemusel rozhodčí smlouvu v souladu se zásadou autonomie vůle uzavírat. Samostatná rozhodčí smlouva obsahuje osoby konkrétně vyjmenovaných rozhodců *ad hoc*, na kterých se oprávněná s povinným dohodli. Seznam rozhodců je jasně a dopředu dán, je neměnný, stálý a uzavřený, nejedná se o rozhodce, který by nebyl předem známý oběma stranám sporu. Rozhodčí smlouva, jíž se strany dohodly, že majetkový spor rozhodne jeden z osmi jednoznačně určených rozhodců s tím, že výběr jednoho z nich je na straně, která podá rozhodčí žalobu, je bez ohledu na to, že nebyla sjednána individuálně, platným právním úkonem; nejde o ujednání, které by mělo povahu nepřiměřené a zneužívající klausule (k tomu rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 8. 2012, sp. zn. 9 Cmo 181/2012, který obstál i v ústavní rovině viz. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 5. 2013, sp. zn. II. ÚS 3413/12). Tuto argumentaci podporují i rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ve věcech sp. zn. 21 Cdo 1637/2014, sp. zn. 33 Cdo 1616/2014, sp. zn. 33 Cdo 1354/2014, sp. zn. 33 Cdo 1039/2015, sp. zn. 33 Cdo 913/2014. Oprávněná v tomto směru upozorňuje na § 13 NOZ a žádá, aby byla respektována judikatura a pokud by tak nebylo učiněno, aby rozhodnutí bylo pečlivě odůvodněno. Při posuzování možné podjatosti rozhodce nelze odhlédnout od toho, že v případě rozhodčího řízení je autonomie stran a právo volby určitého rozhodce nebo podílení se na jeho určení jednou ze základních zásad rozhodčího řízení. V rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29.7.1999, sp. zn. 2 Cdon 828/96 bylo judikováno, že důvodem k vyloučení soudce ve smyslu § 14 odst. 1 o. s.ř., nejsou pouze okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Navíc je zapotřebí upozornit, že dle judikatury Nejvyššího soudu České republiky, případnou podjatost rozhodce, kterou může zakládat mimo jiné právě např. napojení rozhodce na jednu stranu sporu, ekonomická závislost rozhodce na jedné straně sporu z

důvodu opakovaného rozhodování sporů pro jednu stranu sporu apod. je nezbytné namítat okamžitě, jakmile se vyskytnou pochybnosti o nepodjatosti rozhodce (§ 8 a § 12 zákona o rozhodčím řízení). V takovém případě je třeba postupovat podle § 12 odst. 2 zákona o rozhodčím řízení a podat návrh soudu, aby o vyloučení takového rozhodce rozhodl. K tomu lze poukázat např. na závěry usnesení Nejvyššího soudu České republiky, sp. zn. 23 Cdo 3022/2016, ze dne 5.12.2016. Povinný žádnou ekonomickou závislost rozhodce nenamítal a námitku podjatosti v rámci rozhodčího řízení nevzněl, přestože mu výzva k vyjádření byla doručena dne 1.3.2016. Občanský soudní řád, ani exekuční řád v rámci výkonu rozhodnutí neobsahují žádnou úpravu, podle které by bylo tvrzení o údajné ekonomické závislosti - podjatosti rozhodce důvodem pro zastavení výkonu rozhodnutí či exekuce. Navíc, dle oprávněného zde ani není žádným způsobem prokázáno ze strany povinného, že by zde mělo být jakékoli ekonomické závislosti rozhodce, který spor rozhodoval. Pouhé konstatování, že rozhodce rozhodoval větší množství sporů, v nichž byl účastníkem oprávněný, nemůže vést k zastavení exekuce.

19. Při ústním jednání dne 2.3.2018 oprávněná doplnila svůj nesouhlas se zastavením exekuce, že skutečnost, že povinný při sjednání úvěrové smlouvy nebyl bdělý, nemůže jít k tíži oprávněné. Co se týče ekonomické závislosti rozhodců, odkázala na aktuální rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23.1.2018 sp.zn. 20Cdo 4022/2017, ve kterém Nejvyšší soud dospěl k závěru, že z pouhé skutečnosti, že je rozhodce opakované ustanovován, není možné dovodit jeho ekonomickou závislost ve věci.

20. Podáním ze dne 5.4.2018 doplnila oprávněná svůj nesouhlas se zastavením exekuce odkazy na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20Cdo 4022/2017 ze dne 23.1.2018, přičemž Nejvyšší soud uvedl, že „Dovolací soud nemohl shledat uzavřenou rozhodčí smlouvu neplatnou, pakliže ji dovolatelka identifikovala jako rozpornou s dobrými mravy pouze proto, že jí oprávněná předložila k podpisu rozhodčí smlouvu na předem předtištěném formuláři“. Rozhodčí řízení je založeno na zásadě smluvní volnosti, která ponechává plně v moci stran, zda mezi sebou uzavřou rozhodčí smlouvu a vyjmou tak svůj spor o majetkové právo z pravomoci soudu, a pokud povinný s takovýmto postupem souhlasil, nelze zde rozpor s dobrými mravy dovozovat bez dalšího; povinný neuvádí, co mu konkrétně překáželo, aby vznesl takovou výhradu, pokud by měl v době uzavírání smlouvy za to, že nabízení rozhodci jsou ekonomicky závislí, a vedl kontraktační proces způsobem, který by tomu odpovídal. Dále Nejvyšší soud uvedl, že „Bez tvrzení dalších důležitých okolností, které by naznačovaly či poukazovaly na to, že proces sjednávání rozhodčí smlouvy se spotřebitelem, jakož i obsah samotné rozhodčí smlouvy, není v souladu s dobrými mravy, nelze automaticky shledat rozhodčí smlouvu neplatnou.“ Tvrzením povinné strany nebylo žádným způsobem prokázáno, že by zde byly další důležité okolnosti, které by naznačovaly či poukazovaly na to, že proces sjednávání rozhodčí smlouvy se spotřebitelem, jakož i obsah samotné rozhodčí smlouvy, není v souladu s dobrými mravy; žádné takové skutečnosti povinný netvrdil ani neprokázal. Dále Nejvyšší soud uvedl, že „Uvedené neznamená, že i přes formulářový charakter rozhodčí smlouvy nemohla povinná strana – objektivně vzato – navrhopvat jiná, další jména rozhodců, prohlásit, že s konkrétně navrženou osobou rozhodce nesouhlasí, anebo že v případě, že protistrana odmítne o změnách či úpravách rozhodčí smlouvy vyjednávat, takovou smlouvu samostatně, nebo i vedle smlouvy, vzhledem k níž je rozhodčí smlouva sjednávána, neuzavřít.“ Povinná strana žádné námitky vůči rozhodčí smlouvě ani vůči osobám rozhodců nevznela, přestože - objektivně vzato – tak učinit mohla. Dále Nejvyšší soud uvedl, že „V dané věci je potom rozhodné, že povinná strana netvrdí žádné zvláštní, mimořádné okolnosti, které by proces uzavírání rozhodčí smlouvy provázely, ba ani nedokládá, že by v daných poměrech a vzhledem k jedinečnosti souzené věci byla uzavřena natolik nespravedlivá či

nemravná rozhodčí smlouva, která by způsobovala významnou nerovnováhu v jejích právech, nebo která by ji výrazně limitovala co do efektivního uplatnění práva na spravedlivý proces, nýbrž toliko napadá jen samotný adhezní způsob uzavírání rozhodčí smlouvy; proto takto prosazovanou obranu nelze považovat než toliko za účelovou, mající odvrátit její neúspěch v rozhodčím řízení samotném.“ Oprávněná s povinným uzavřeli samostatnou rozhodčí smlouvu, v níž sjednali, že pravomoc k řešení veškerých sporů o nároky, které přímo nebo odvozeně vznikly či v budoucnu vzniknou z dohody o uznání dluhu či v souvislosti s ní, má v rozhodčím řízení samostatně kterýkoliv z ad hoc rozhodců uvedených v bodu 3.1 rozhodčí smlouvy, kterému žalující strana doručí žalobu, a to dle pravidel rozhodčího řízení uvedených v rozhodčí smlouvě. Pro případ otázek výslovně v rozhodčí smlouvě neřešených, mají být tyto řešeny podpůrně dle řádu Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře a Agrární komoře České republiky s vnitrostátní působností. Dále se strany dohodly, že rozhodčí řízení bude neveřejné a ústní, přičemž k projednání věci není třeba nařizovat jednání, jestliže dle rozhodce lze ve věci rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů. Bude-li rozhodováno bez nařízení jednání, lhůta k vyjádření se k žalobnímu návrhu, protinávrhu či jinému podání ve věci samé činí třicet dnů; z uvedeného nelze vyvodit, že by zde byla jakkoli zkrácena procesní práva povinné strany. Dále Nejvyšší soud uvedl, že „Opakovanost zápisu totožných jmen do rozhodčích smluv ekonomickou závislost ještě nedokládá, a jednal – a zejména – může ze své podstaty, tj. kdyby byla skutečně dána, představovat toliko dovolatelný indikátor předpokladu vyloučení rozhodce, jak jej ustavuje § 8 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení; sama o sobě však namítaná „opakovanost“ bez dalšího neznamena, že by rozhodce nemohl – pakliže zároveň není tvrzeno žádného jeho osobního vztahu k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům – věc projednat a rozhodnout; možnou podjatost, tj. nedostatek objektivní nezávislosti, je nutné vždy chápat ve spojení s konkrétními okolnostmi dané věci. K vyloučení rozhodce z projednání a rozhodnutí věci pak může dojít teprve tehdy, když je evidentní, že jeho vztah k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude schopen nezávisle a nestranně rozhodovat. Typicky jde o případy, kdy je rozhodce současně na straně účastníka řízení či svědka, resp. když by řízením či jeho výsledkem mohl být dotčen na svých právech; shodně to platí, má – li k účastníkům řízení příbuzenský, přátelský nebo zjevně nepřátelský vztah, příp. vztah ekonomické závislosti. Posledně učiněnou poznámku jest však pochopitelně ztotožnit s ekonomickým vztahem bezprostředním a přímým (pakliže rozhodce např. současně působí jako zaměstnanec jedné ze stran rozhodčí smlouvy, jako obchodní partner, potažmo jako kolega v zaměstnaneckém či obdobném poměru) a nelze jej tedy spatřovat jen v tom, že rozhodci vzhledem ke každé jím vyřízené věci vzniká nárok na odměnu. Ostatně jistou „opakovanost“ osoby rozhodce zákon o rozhodčím řízení výslovně předpokládá a nelze ji tudíž už proto považovat nejen za nemravnou, natožpak bezprostředně vedoucí k úspěšné námitce vyloučení rozhodce z rozhodování.“ V dané věci se povinná strana pouze dovolávala opakovaného ustanovování rozhodců v rozhodčích smlouvách rozhodce s tím, že vzhledem k počtu vedených sporů a vzhledem k tomu, že za každý spor je zde placen rozhodčí poplatek, musí být takový rozhodce bez dalšího ekonomicky závislý na oprávněném. Rozhodci uvedení v rozhodčích smlouvách jsou vedle funkce rozhodců rovněž praktikujícími advokáty (někteří dříve praktikujícími advokátními koncipienty), jako osoby vykonávající činnost advokáta jsou pak vázáni předpisy o advokacii, včetně pravidel profesionální etiky advokátů; povinný vůbec nebere v potaz, že jejich příjmy zjevně neplynou pouze z rozhodčích poplatků ze sporů vedených s oprávněným; ekonomická závislost by znamenala, že bez rozhodování sporů, kde se účastní oprávněný, by došlo k podstatnému zhoršení příjmů (respektive zisku) na straně rozhodců, žádné takové úvahy ze strany povinné nebyly učiněny, natož aby se opíraly o provedené důkazy, údajná ekonomická závislost tak zůstala pouze v rovině nepodložených úvah. Dále Nejvyšší soud uvedl, že „pokud jde o otázku ohledně vztahu (důvodu) neplatnosti (hlavní) smlouvy a rozhodčí doložky (bez ohledu na to, zda je obsažena přímo ve smlouvě

nebo v samostatné smlouvě rozhodčí), platí, že byla již v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu zodpovězena v rozsudku ze dne 19.12.2007, sp. zn. 29 Odo 1222/2005, uveřejněného pod číslem 103/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, podle kterého nevztahuje – li se důvod neplatnosti smlouvy na rozhodčí doložku týkající se sporů z této smlouvy, nemá neplatnost smlouvy vliv na neplatnost rozhodčí doložky.“ V daném případě je proto zcela mylné tvrzení povinné strany, že je – li neplatná smlouva hlavní, pak by měla být neplatná i smlouva rozhodčí. Dále Nejvyšší soud uvedl, že „Bezpochybností se z rozhodovací praxe Nejvyššího soudu podává záporná odpověď, pokud jde o možnost přezkumu věcné správnosti exekučního titulu.“ Argumentace povinné strany nadále směřuje k tomu, aby exekuční titul byl věcně přezkoumán, což je však s ohledem na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího soudu nepřijatelné.

21. Pokud jde o údajný rozpor s dobrými mravy jak dohody o uznání dluhu, tak smlouvy rozhodčí, pak tvrzením ani důkazy povinné strany nebylo prokázáno, že by zde byly natolik extrémní skutečnosti, či okolnosti, podle nichž by bylo možné dojít k závěru, že dohoda o uznání dluhu společně s rozhodčí smlouvou jako celek by byly v kolizi s dobrými mravy, resp. s principy na ochranu spotřebitele (ačkoli v případě namítání rozporu s předpisy na ochranu spotřebitele je přezkum smluv nepřijatelný, což vyjádřil Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 3712/2012, ze dne 30.9.2014). Povinný byl před podpisem jak dohody o uznání dluhu, tak rozhodčí smlouvy seznámen se všemi podmínkami, byl o nich výslovně informován. Takovýto postup je zcela v souladu s dobrými mravy. Navíc je zapotřebí upozornit, jak i ostatně uvedl Nejvyšší soud ve výše zmíněném rozhodnutí, č.j. 20 Cdo 4022/2017 – 124, ze dne 23.1.2018, že povinná strana uplatňuje v exekučním řízení argumentaci, která by mohla být způsobitou obranou v rámci instrumentů nabízených samotným zákonem o rozhodčím řízení, a které ze zjevné nedbalosti opomenula. Zákon o rozhodčím řízení a jím předznamenanou ochranu v předjímaném občanskoprávním sporném řízení nelze jednoduše obcházet v předstevě, že tak jako tak lze ochranu nalézt v následném exekučním řízení. Pakliže se tak má stát v exekučním řízení, pak tehdy, je – li nezbytné zasáhnout z pozic argumentačně mimořádně silných, především ústavněprávních (tedy měl – li by být vykonán rozhodčí nález, který je svým obsahem v kolizi se základními principy demokratického právního řádu. Žádný takový argument, který by byl v kolizi se základními principy demokratického právního řádu, však povinný nevznáší.
22. Soud při ústním jednání provedl důkaz listinnými důkazními prostředky a výsledkem povinného.
23. Povinný při svém výsledku uvedl, že při nakupování zjistil, že v █████ centru v █████ někdo nabízí úvěry, tak se šel zeptat, zda by mu dali úvěr. Dal jim podklady, i důchodový výměr. Oni mu zhruba za tři dny až týden volali, že to je v pořádku, že se má dostavit podepsat smlouvy. Smlouvy mu předložili k podpisu. Říkali mu, že je ani nemusí číst, že spěchají. Stejně je ani nemohl přečíst, protože s sebou neměl brýle. K dotazu uvedl povinný, že mu nikdo obsah smluv nevysvětlil, protože spěchali, peníze mu pak přišly na účet. Neví, co bylo obsahem těch smluv. Po podpisu dostal stejnopisy smluv, avšak stěhoval se do jiného bytu a ztratil je. Úvěr řádně splácel, pak měl ovšem exekuci a nebyl schopen splátky hradit. Chtěl se domluvit na odkladu splátek, avšak v obchodním centru █████ už nikdo od oprávněné nebyl. Ví, že podepisoval asi dvě až tři smlouvy, nevím, jak je to dlouho. Má problémy s pamětí po autonehodě. Od rozhodce mu nebylo nic doručeno. Ve smlouvě uvedl kontaktní adresu na přítelkyni, na adrese trvalého pobytu se nezdržuje. K dotazu svého zástupce uvedl povinný, že neví, co je rozhodčí smlouva. Při podpisu smlouvy s ním nikdo nic neprobíral. Sdělili mu, že to má schválené a kde to má podepsat s tím, že peníze mu přijdou do tří dnů na účet. Při

podpisu úvěrové smlouvy se nezajímal o následky nesplácení. Úvěr chtěl splácet, kvůli exekuci chtěl domluvit i odklad splátek. Celkem uhradil asi 8 -10 splátek.

24. Z rozhodčího spisu soud zjistil, že exekuční titul – rozhodčí nález č.j. 101Rozh 3387/2014 -7 byl doručován povinnému na adresu [REDAKCE] v červnu 2014. Rozhodčí spis dále obsahuje úvěrovou smlouvu, rozhodčí smlouvu, oznámení o schválení úvěru, smluvní ujednání k úvěrové smlouvě. Rozhodčí poplatek činil 1 100 Kč a bylo uloženo povinnému uhradit jej oprávněně spolu s náklady zastoupení v rozhodčím řízení.
25. Rozhodčí smlouva byla samostatně uzavřena dne 14.11.2013 mezi oprávněnou a povinným. V zápatí této smlouvy je uvedeno číslo [REDAKCE], což je číslo úvěrové smlouvy. V textu této rozhodčí smlouvy je odkazováno i na návrh Smlouvy o revolvingovém úvěru č. [REDAKCE]. V čl. 3.3 je uvedeno celkem 11 rozhodců oprávněných rozhodnout spor, mezi nimi jsou i [REDAKCE]. Rozhodce [REDAKCE] je advokát s číslem [REDAKCE]. Ve smlouvě je možno vyplnit jméno klienta a jeho osobní údaje a osobu zastupující úvěrující a datum uzavření a číslo návrhu na uzavření úvěrové smlouvy.
26. Z Návrhu na uzavření Smlouvy o revolvingovém úvěru soud zjistil, že návrhem žádal povinný oprávněnou dne 14.11.2013 o poskytnutí revolvingového úvěru v celkové výši 15 000 Kč na dobu 24 měsíců, 24 měsíčních splátek, celkem k úhradě 28 320 Kč, výše měsíční splátky 1 180 Kč. Úroková sazba 98,10% ročně. Co se týče revolvingu, bylo dohodnuto, že v případě uhrazení prvních 6 splátek a následně každých 12 splátek (viz. čl. 3 Smluvní ujednání Smlouvy o revolvingovém úvěru poskytovaném společností [REDAKCE] se smlouva automaticky prodlužuje, výše revolvingu činí 10 832 Kč a za toto zaplatí úvěrovaný 21 240 Kč a smlouva se prodlužuje o dalších 12 měsíců, výše splátky zůstává 1 180 Kč měsíčně, úroková sazba pak činí 72,89% ročně. Takovýto návrh úvěrové smlouvy byl úvěrující (oprávněnou) akceptován dne 19.11.2013. V úvěrové smlouvě je možno vyplnit údaje o úvěru, osobní údaje úvěrovaného a úvěrového poradce.
27. Z oznámení o Schválení úvěru soud zjistil, že oprávněná dopisem ze dne 20.11.2013 oznámila povinnému, že akceptovala jeho návrh na uzavření úvěrové smlouvy. V oznámení jsou opět uvedeny podstatné náležitosti úvěrové smlouvy.
28. Ve Smluvních ujednáních Smlouvy o revolvingovém úvěru, které povinný podepsal v zápatí každé stránky úvěrové smlouvy, jsou v čl. 12 uvedeny sankce - smluvní pokuty pro případ prodlení s úhradou splátek, smluvní pokuta 25% pro případ zesplatnění úvěru (čl. 12.3 tedy nezaplacení dvou splátek nebo jedné po dobu 60 dnů) a smluvní pokuta 0,25% denně z nové jistiny (jistina zvýšená o přirostlé dlužné příslušenství) do zaplacení. Smluvní pokuta ve výši 8% z dlužné splátky pro případ prodlení s úhradou 15 dnů a dalších 13% z dlužné splátky pro případ prodlení s úhradou 30 dnů. Nejsou uvedeny žádné sankce úvěrujícímu pro případ prodlení s poskytnutím úvěru. Článek 3 upravuje automatickou obnovu kontokorentu po 6 a následně po 12 měsících.
29. Z Výzvy k vyjádření soud zjistil, že v dubnu 2014 byla povinnému doručována na adresu [REDAKCE] výzva k vyjádření k žalobě, byl poučen o možnosti namítnout podjatost rozhodce a o tom, že rozhodce v posledních 3 letech rozhodoval spor oprávněně a je rozhodcem v dosud neskončeném řízení oprávněně. Povinný se nijak nevyjádřil.
30. Z Exekutorského spisu soud zjistil, že exekuce je vedena na základě rozhodčího nálezu sp. zn. 101 Rozh 3387/2014-7, exekutor postihl příjmy i účty povinného.

31. Ze zprávy Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 16.8.2016 soud zjistil, že systémem soudu prochází rozhodkyně [REDACTED] jako rozhodce v 27 741 spisech oprávněně.
32. Ze zprávy rozhodce [REDACTED] ze dne 26.7.2017 soud zjistil, že byl jako rozhodce uváděn v rozhodcích smlouvách od roku 1.1.2009, neví, kolikrát rozhodoval spory oprávněně [REDACTED] jednalo se však o stovky sporů ročně, spory této oprávněně představovaly zhruba 80% jeho rozhodovací činnosti.
33. Ze zprávy Okresního soudu v Pardubicích ze dne 29.9.2017 soud zjistil, že systémem soudu prochází rozhodce [REDACTED] jako rozhodce v 13 390 spisech žalobkyně [REDACTED]
34. Ze zprávy OS v Pardubicích ze dne 27.3.2018 soud zjistil, že [REDACTED] rozhodl pro oprávněnou minimálně 12 678 sporů.
35. Z Výpisu z veřejného rejstříku podle fyzických osob v angažmá ve spojení s příslušnými výpisy z obchodního rejstříku soud zjistil, že rozhodce [REDACTED] je angažován v právnických osobách – [REDACTED]
36. Z Rozvahy (balance) ke dni 31.12.2013 společnosti AXES, s.r.o. soud zjistil, že společnost neprováděla žádnou činnost.
37. Z Rozvahy v plném rozsahu ke dni 31.12.2016 společnosti Rozhodčí společnost Pardubice, s.r.o. soud zjistil, že společníkům bylo vyplaceno [REDACTED] podílu na zisku.
38. Z Rozvahy v plném rozsahu ke dni 31.12.2015 společnosti Rozhodčí společnost Pardubice, s.r.o. soud zjistil, že společníkům bylo vyplaceno [REDACTED] podílu na zisku.
39. Z Rozvahy v plném rozsahu ke dni 31.12.2014 společnosti Rozhodčí společnost Pardubice, s.r.o. soud zjistil, že společníkům bylo vyplaceno [REDACTED] podílu na zisku.
40. Z Rozvahy ve zjednodušeném rozsahu ke dni 31.12.2013 společnosti Rozhodčí společnost Pardubice, s.r.o. soud zjistil, že výsledek hospodaření za účetní období činil [REDACTED]
41. Z informací o stavbě č.p. [REDACTED] a z internetového výpisu z Katastru nemovitostí soud zjistil, že rozhodce [REDACTED] s manželkou vlastní rodinný dům v obci [REDACTED] z roku 2008 do částky [REDACTED] a z roku 2015 do částky [REDACTED]
42. Z internetové prezentace [REDACTED] soud zjistil, že v této obci proběhl a v roce 2010 byl ukončen developerský projekt s výstavbou rodinných domů včetně jejich fotografií.
43. Z emailu ze dne 19.3.2018 od [REDACTED] pro zástupce povinného soud zjistil, že orientační cena domu v [REDACTED] činila mezi [REDACTED]
44. Z fotografie služby [REDACTED] soud zjistil, že u domu rozhodce stojí [REDACTED] jedno z nich je [REDACTED] a druhé je zřejmě [REDACTED]
45. Z Článku Mzdy advokátních koncipientů se zásadně liší z [REDACTED] soud zjistil, že mzda koncipientů činí [REDACTED] měsíčně, avšak záleží i na místo výkonu práce, kdy průměr mimo Prahu je již [REDACTED] měsíčně, třeba v Plzni pouze [REDACTED] Advokáti mají mzdu již vyšší, po 3 letech praxe již kolem [REDACTED] měsíčně.
46. Z Výpisu z evidence ČAK soud zjistil, že [REDACTED] je advokátem ve sdružení s ještě jedním advokátem a nemá žádné koncipienty.

47. Z Databáze ARAD – systému časových řad soud zjistil, že průměrná výše úrokových sazeb u kontokorentů a úvěrů z kreditních karet se v roce 2013 pohybovala kolem 15% a 24%.
48. Soud neprovedl dokazování judikaturou předloženou povinným ani oprávněnou, neboť se jedná o důkazní prostředky, právní posouzení je věcí soudu.
49. Soud zamítl provedení důkazů výsledkem [REDACTED] a uložení povinnosti předložit daňová přiznání za roky 2013 až 2016, neboť s ohledem na provedení důkazu článkem z [REDACTED] ve spojení s judikaturou, nepovažuje informace, které by takto mohl zjistit, za podstatné pro rozhodnutí soudu, neboť soud pro posouzení majetkových příjmů [REDACTED] v potřebném rozsahu provedl dokazování, nadto důkazní návrh nesměruje k podstatě ekonomické závislosti dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 20 Cdo 4022/2017.
50. Na základě zjištění učiněných z předložených listin dospěl soud k tomuto závěru o skutkovém stavu ve věci samé:
51. Co se týče závislosti rozhodců na oprávněné, tak bylo prokázáno, že celá řada rozhodců uvedených v Rozhodčí smlouvě opakovaně rozhodovala spory oprávněné v řádu vysokých desítek či dokonce stovek měsíčně, což samo o sobě představuje velmi vysoký příjem, který se u některých rozhodců pohyboval [REDACTED] měsíčně. Náklady rozhodčího řízení hradila žalobkyně (oprávněná) a té je teprve měli hradit žalovaní. Jednalo se tedy o reálné příjmy rozhodců, žádné virtuální nedobytné prostředky. Co se týče konkrétně rozhodce [REDACTED] a dokazování směřujícím k prokázání, že bez příjmů z rozhodcovské činnosti pro oprávněnou by nebyl schopen udržet životní standard a hradit hypotéky, soud konstatuje, že toto není možno konstatovat. Nejsou známy majetkové a výdělkové poměry manželky povinného, stejně tak z listinného důkazního prostředku oprávněné – článku o mzdách advokátních koncipientů vyplývá, že advokát s praxí 3 roky a více má mzdu téměř [REDACTED]. S ohledem na číslo registrace [REDACTED] u České advokátní komory je zjevné, že tento je již velmi dlouho advokátem. Soudci je známo, že v srpnu 2007 byla ČAK přidělována čísla lehce přes 11 600, a to je již téměř 11 let. Tento článek by soudu předložen v rámci jiného řízení týkajícího se typově stejného případu s tím rozdílem, že tehdy jím právní zástupce dokazoval výši mezd advokátních koncipientů. Výše příjmů advokátů v tomto článku není nijak omezena na Prahu. Nadto z listinných důkazních prostředků předložených oprávněnou ohledně účastí [REDACTED] v právnických osobách je zjevné, že tento je velmi činný v podnikání, které je typicky provozováno za účelem zisku, je tedy zjevné, že i z dalšího podnikání má [REDACTED] další příjmy. Není tedy možno uzavřít, že potřeba příjmů [REDACTED] jej činí závislým na rozhodování pro oprávněnou za odměnu.
52. Co se týče obsahu rozhodčího spisu, tak rozhodčí nález byl řádně doručen povinnému, na adresu jeho trvalého pobytu, skutečnost, že se tam povinný nezdržuje, jde pouze k jeho tíži s ohledem na fikci doručení. Povinný byl rovněž řádně informován o možnosti vznést námitku podjatosti rozhodce, byl poučen i o tom, že rozhodce [REDACTED] rozhoduje jako rozhodce spory pro oprávněnou. Povinný však zůstal v rámci rozhodčího řízení zcela pasivní.

53. Co se týče obsahu úvěrové smlouvy a jejího sjednání je zjevné, že povinný měl, respektive mohl mít, dostatek času seznámit se s obsahem návrhu na uzavření úvěrové smlouvy. Skutečnost, že si k podpisu úvěrové smlouvy nevzal brýle, aby si ji mohl přečíst, jde opět k jeho tíži, mohl se pro brýle vrátit domů či smlouvu v daný okamžik odmítnout podepsat. Na druhou stranu je zjevné, že zástupci oprávněné nechtěli povinnému cokoli vysvětlovat a vyvinuli na něj nátlak, aby smlouvy rychle podepsal, protože pospíchají. Povinný mohl snadno ze smlouvy seznat, kolik za úvěr zaplatí, resp. přeplatí, oproti poskytnuté jistině, kdyby projevil elementární zájem. Výše úvěru byla 15 000 Kč, měl být splacen za 18 měsíců po 1 180 Kč, celkem 28 320 Kč. Výše úrokové sazby činila 98,10% ročně v době, kdy se obvyklé úrokové sazby pohybovaly u kontokorentů kolem 15% ročně. V úvěrové smlouvě bylo dále sjednáno automatické obnovování revolvingu po 6 měsících a následně již dále po 12 měsících s tím, že za každé automatické prodloužení revolvingu ve výši 10 832 Kč zaplatí povinný 21 240 Kč, úroková sazba 72,89 % ročně. Smluvní sankce byly uvedeny v samostatných Smluvních ujednáních smlouvy o revolvingovém úvěru, smluvní pokuty činili 25% jednorázově z celé dlužné částky včetně příslušenství ke dni zesplatnění a dále 0,25% denně do zaplacení, stejně jako smluvní pokuty ve výši 8% a 13% z dlužných splátek při prodlení o 15 a 30 dní. Samotný proces uzavření úvěrové smlouvy byl takový, že povinný požádal 14.11.2013 oprávněnou o úvěr návrhem úvěrové smlouvy o úvěr a současně k této dosud neuzavřené úvěrové smlouvě uzavřel dne 14.11.2013 rozhodčí smlouvu, která na úvěrovou smlouvu výslovně odkazuje, se spolupracovníci oprávněné na základě plné moci. Avšak úvěrová smlouva byla uzavřena až o 5 dní později akceptací návrhu povinného již přímo samotnou oprávněnou. Ve smlouvě o úvěru bylo možno vyplnit de facto do formuláře pouze osobní údaje povinného a parametry úvěru. Do rozhodčí smlouvy bylo možno vyplnit pouze osobní údaje povinného. Ve Smluvních ujednáních nebylo co vyplnit.
54. Podle § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.
55. Podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže výkon rozhodnutí je nepřipustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.
56. Co se týče argumentace rozhodnutími jiných soudů povinným a oprávněnou soud konstatuje, že v současné době je situace v této konkrétní problematice značně neustálená, existuje i řada rozhodnutí odvolacích soudů, která si vzájemně protirečí. Nadto existuje i v části nejednoznačná judikatura vyšších soudů. Konkrétní rozhodnutí jsou vykládána oběma zástupci účastníků současně jako jejich úspěch a podklad pro jejich právní názor, což je logicky nemožné. Soud se za takové situace pokusil najít nějaké sjednocující konstantní body judikatury a z těch vyjít, jak bude níže uvedeno. Za takové situace není možno žádat soud o striktní postup dle § 13 o.z., když není zcela konstantní judikatura dosud vytvořena, nadto jsou-li zástupci účastníků jednotlivá rozhodnutí vykládána izolovaně či pouze v části, nikoli komplexně a v souvislostech. V tomto směru je možné odkázat na to, jak dlouho a s jakými problémy se tvořila judikatura k rozhodcím doložkám, které nestanovily konkrétní rozhodce, ale odkazovali na správčovské společnosti, seznamy, správce seznamů apod. I v tomto případě to byl mnohaletý proces, v rámci kterého Nejvyšší soud i Ústavní soud opakovaně upřesňovaly výklad svých předchozích rozhodnutí a i přesto byla vydávána opačná rozhodnutí soudy nižších stupňů.
57. Ostatně ohledně vývoje judikatury a její změny soud odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV.ÚS 2863/14 ze dne 13. 1. 2015, v němž je uvedeno, že Ústavní soud uznává, že především v horizontálních vztazích (o takový se jedná i v projednávané věci) stojí soud

rozhodující po změně judikatury před nelehkým dilematem. Nový právní názor může aplikovat retrospektivně, čímž ovšem zpravidla zasáhne do očekávání, jež dřívější judikatura u svých adresátů mohla vyvolat. Opačný postup by však znamenal, že soud vědomě aplikuje "nesprávný" právní názor, a navíc by byl sporný i z hlediska principu rovnosti - zatímco v jednom řízení (v tom, v němž byl právní názor změněn) by byl nový právní názor aplikován ve prospěch jednoho z účastníků, účastníkům dalších řízení, byť by jejich pozice byla srovnatelná, by se tohoto dobrodiní již nedostalo. Již ve svém nálezu ze dne 5. srpna 2010 sp. zn. II. ÚS 3168/09 (N 158/58 SbNU 345) Ústavní soud v souladu se soudobými evropskými kontinentálními trendy zdůraznil, že v horizontálních právních vztazích zůstává zásadou incidentní retrospektivita nových právních názorů vytvořených judikatorními změnami. Nový právní názor bude tedy aplikován na všechna probíhající řízení. Tím Ústavní soud odlišil situaci retrospektivního působení změny judikatury (tj. opravy "chybného" právního názoru) od retroaktivního působení právních norem (k tomu srov. např. doktrinální názor Kühn, Zdeněk: Prospektivní a retrospektivní působení judikatorních změn, in: Právní rozhledy č. 6/2011, str. 191-197). Výjimky z uvedené zásady mohou být založeny pouze specifickými okolnostmi, které založí intenzivnější zájem na ochraně legitimních očekávání adresátů právních norem. Je na nich, aby vůči soudu argumentovali právě těmito specifiky, která výjimečnou neaplikaci nového právního názoru odůvodní (srov. i Kühn, Zdeněk, op. cit. str. 196). Ona výjimečnost situace nicméně nemůže spočívat pouze v tom, že v důsledku aplikace nového právního názoru došlo ke zhoršení právního postavení jedné ze stran horizontálního právního vztahu, a ani v tom, že dotčený účastník řízení na dřívější judikaturu spoléhal; zmíněné důsledky jsou totiž pojmovými znaky judikatorního odklonu (nemohou tedy pochopitelně zakládat výjimečnost situace). Tento názor Ústavního soudu není ojedinělý, nýbrž se vyskytuje i v dalších rozhodnutích např. sp.zn. II.ÚS 2448/14 ze dne 16. 12. 2014. Soud žádnou argumentaci oprávněné, jež by mohla mít za následek judikaturní odklon, neshledal.

58. Soud vycházel z rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 84Co 452/2017-69 ze dne 7.2.2018, které se týká totožné oprávněné a skutkově de facto i totožné věci. V rozhodnutí je konstatováno, že odkaz okresního soudu na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 199/11 a sp. zn III ÚS 4084/2012 a rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20Cdo 1387/2016, 20 Cdo 2897/2017 je případný, smlouva o úvěru je neplatná pro zjevnou nespravedlnost, protože výše úrokové sazby 10x převyšuje úrokové sazby bank, nemravné je i opakované poskytnutí revolvingu o navýšení 79 368 Kč. Souhrn všech smluvních pokut představuje nepřiměřené zajištění a sankcionuje nepřiměřeně prodlení. S ohledem na neplatnost úvěrové smlouvy nemůže být dána ani pravomoc rozhodce rozhodovat. Konkrétně byla uzavřena úvěrová smlouva na 50 000 Kč s úrokovou sazbou 94,97% ročně, výše revolvingu 30 954 Kč při navýšení na 79 368 Kč, úroková sazba 77,40% ročně. Smluvní pokuty činily 8% z dlužné částky při prodlení 15 dnů, dalších 13% z dlužné částky při prodlení 30 dní a 25% při neuhrazení dlužné splátky do 10 dnů po zesplatnění a 0,25% denně při prodlení s úhradou zesplatněného úvěru.
59. Dle nálezu Ústavního ze dne 26. ledna 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11 je neakceptovatelné, aby se případné soudní ochrany dostávalo subjektům, které evidentně poškozují práva svých klientů. Ustanovení smluv nebo smluvních podmínek, která jsou formulářově předtištěna a neumožňují jednoznačně slabší straně jejich modifikaci, v sobě skýtají možnost vyvolání nepříznivých následků na straně klienta, kdy nebude dotčena pouze jeho sféra právní, ale zejména sféra osobní. Soudní ochranu, a to ani v exekučním řízení, nelze pro rozpor s dobrými mravy poskytnout postupům věřitelů, kdy jsou klientům vnučovány smluvní ujednání v podobě Zajištění biankosměnkou, smluvní pokutou ve výši 30 % nebo 45 % dlužné částky za prodlení s platbou splátek v řádu jednotek týdnů, či smluvní pokutou ve výši pětinasobku dlužné částky za hrubé porušení smlouvy nebo podmínek. Uvedené platí i přes to, že klient

smlouvu obsahující shora uvedená ujednání podepsal, a to ani v situaci, kdy by ve smluvních podmínkách bylo obsaženo ujednání, je klientovi se takto stanovené smluvní pokuty nebo zajištění biankosměnkou nejeví za nepřiměřené či odporující dobrým mravům. Běžný klient úvěrové společnosti totiž, nemůže v případě krátkodobého úvěru dopředu očekávat, ba ani předpokládat, že celková splacená částka bude několikanásobně převyšovat částku půjčenou. K právnímu názoru vyslovenému ve zmíněném rozhodnutí se Ústavní soud přihlásil v nálezu ze dne 11. prosince 2014, sp. zn. III. ÚS 4084/12. Naplnění kritéria zjevné nespravedlnosti, vedoucí k neplatnosti smlouvy o úvěru pro rozpor s dobrými mravy, soud spatřoval v tom, že obsahem smlouvy o úvěru ve výši 4 950 Kč byla mimo jiné ujednání o úroku ve výši 79,00 % p. a. a RPSN ve výši 115,32 %, o vystavení dvou vlastních biankosměnek na řad věřitele bez uvedení směnečné sumy, údaje splatnosti a místa platebního, s doložkou bez protestu, k zajištění všech svých současných i všech budoucích nároků věřitele plynoucích z uzavřené smlouvy, o smluvní pokutě ve výši 7 % z jistiny úvěru v případě prodlení s úhradou jakéhokoli závazku z titulu uzavřené smlouvy v délce trvání alespoň 4 dny, resp. 9 dnů, o zesplatnění všech závazků klienta ze smlouvy v případě prodlení v délce 10 dnů, o poplatcích ve výši 100 Kč za každou upomínku, či vyznění o smluvní pokutě nebo jiné sankci a ve výši 30 Kč za upomenutí k zaplacení formou SMS, o pokutě ve výši 5 000 Kč v případě každého jednotlivého opomenutí nahlášení změny osobních údajů klientem věřiteli. Dle Ústavního soudu nedostatek pravomoci rozhodce k vydání rozhodčího nálezu plyne z neplatnosti smlouvy, do níž je příslušná rozhodčí doložka vtělena, pro rozpor s dobrými mravy, byť samotné určení rozhodce v rozhodčí doložce netrpí ústavněprávním deficitem (dále srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 26. února 2015, sp. zn. III. ÚS 2632/14, ze dne 24. května 2016, sp. zn. IV. ÚS 599/16, všechna dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Podpůrně lze odkázat i na závěr (byť učiněný jako obiter dictum) přijatý v nálezu Ústavního soudu ze dne 24. října 2013, sp. zn. III. ÚS 562/12, při posuzování stížnosti proti rozhodnutím obecných soudů vydaných v exekuční věci, dle něhož ustanovení spotřebitelských smluv nebo smluvních podmínek, která jsou formulářově předtištěna a neumožňují jednoznačně slabší straně jejich modifikaci, v sobě skýtají možnost vyvolání nepříznivých následků na straně spotřebitele, který je z povahy věci slabší smluvní stranou. Smluvní ujednání v podobě zajištění biankosměnkou, smluvní pokuty v hrubě nepřiměřené výši za krátkodobé prodlení s platbou splátek, je třeba v soudních sporech podrobovat posouzení, zda nejsou v rozporu s dobrými mravy.

60. Tento názor aproboval i Nejvyšší soud ČR a navázal, že pro závěr, zda je úvěrová smlouva neplatná (a proto je neplatná rozhodčí smlouva a není dána pravomoc rozhodce) ve smyslu citovaných nálezu Ústavního soudu, je třeba zkoumat, za jakých okolností byla uzavřena, a to za pomoci kritérií judikaturou Nejvyššího soudu vytýčených ve vztahu k smluvní pokutě, úrokům, zajištění pohledávky apod. Současně je nezbytné zohlednit i konkrétní okolnosti, za kterých byla úvěrová smlouva uzavírána (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. února 2017, sp. zn. 20 Cdo 1387/2016, dále viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. října 2017, sp. zn. 20 Cdo 2897/2017, obě dostupná na <http://www.nsoud.cz>).
61. Okresní soud neshledal v souladu s § 13 o.z. důvod odchýlit se od závěrů shora uvedených rozhodnutí, proto podrobil dotčenou smlouvu o úvěru zkoumání, zda naplňuje kritérium zjevné nespravedlnosti, jejíž existence způsobuje neplatnost smlouvy pro rozpor s dobrými mravy, aniž by se dopustil zákazu věcného přezkumu exekučního titulu v exekuční fázi. Neplatnost smlouvy pro rozpor s dobrými mravy totiž způsobuje i neplatnost rozhodčí doložky do smlouvy vtělené, protože nemůže být založena pravomoc rozhodce k vydání rozhodčího nálezu — exekučního titulu. De facto se tedy jedná o přezkoumání pravomoci rozhodce k vydání rozhodčího nálezu, což není ani v exekuční fázi vyloučeno, naopak je povinností soudu.

62. Co se týče samostatné Rozhodčí smlouvy jakkoli fakticky nevčleněné do Smlouvy o úvěru je třeba konstatovat, že právní úprava primárně nerozlišuje typy rozhodčí smlouvy podle toho, zda jsou zachyceny na samostatné listině či zda jsou inkorporovány v listině zachycující další právní jednání, nýbrž na základě hlediska časového, kdy tzv. smlouva o rozhodci je uzavírána v době již existujícího sporu mezi stranami, zatímco tzv. rozhodčí doložka je pak většinou uzavírána jako součást smlouvy (aniž by však ztrácela atribut samostatného právního jednání) nebo v souvislosti s určitou smlouvou nebo určitým právním vztahem pro určitý okruh sporů z právního vztahu vzniklých nebo s ním souvisejících nebo pro jejich určitou část (srov. § 2 odst. 3 zák. č. 216/1994 Sb.). Rozhodčí smlouva v projednávané věci byla sice zachycena na samostatné listině, avšak obsahově se jedná o rozhodčí doložku, neboť jejím účelem, přes své znění, není založit pravomoc rozhodce projednat a rozhodnout již existující spor, což oprávněná ani netvrdí. Rozhodčí smlouva byla dokonce uzavřena dokonce ještě před akceptací návrhu úvěrové smlouvy oprávněnou. Lze tedy konstatovat, že je vyloučena existence sporu z dosud neuzavřené úvěrové smlouvy. Kromě toho nálezy Ústavního soudu vztáhly neplatnost na rozhodčí doložku nikoli pro její případné neindividuální sjednání, jak se domnívá oprávněná, nýbrž pro odůvodněnou neoddělitelnost jinak samostatných právních jednání. Jinými slovy nosné důvody nálezů Ústavního soudu spočívají na tom, že intenzita rozporu smlouvy o úvěru s dobrými mravy způsobuje, že neplatností je nutno postihnout i jinak platně sjednanou rozhodčí doložku.
63. Co se týče neplatnosti Smlouvy o úvěru, tak soud konstatuje, že smlouva o úvěru je podle § 580 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, neplatná pro rozpor s dobrými mravy z níže uvedených důvodů. Obchodní úrok smlouvy o úvěru činí více než 98%, tedy zásadně překračuje obvyklé obchodní úroky, a to více než trojnásobně. V tomto směru soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ve věci spis. zn. 21 Cdo 1484/2004 ze dne 15. prosince 2004, publikované v časopise Soudní judikatura pod č. 13/2005. Skutkově se jednalo o smlouvu o peněžité půjčce dle § 657 starého občanského zákoníku, při které byl sjednán úrok ve výši 5 % měsíčně, tedy 60 % ročně. Dle zjištění soudu prvního stupně se obvyklá úroková míra bank v té době pohybovala mezi 9 a 15,5 %. Jelikož dlužník neměl dle soudu prvního stupně možnost získat úvěr za takových podmínek u banky a vzhledem k riziku, které pro věřitele představoval, tak ani čtyřnásobně vyšší úrok oproti tomu bankovnímu nebyl soudem prvního stupně ani odvolacím soudem považován za nemravný. Proti tomu podal dlužník dovolání, ve kterém rozporoval názor obou soudů o přiměřenosti výše 60% úroku. Nejvyšší soud dal nakonec za pravdu dovolateli, když konstatoval, že za nepřiměřenou výši úroků lze zpravidla mít takovou výši úroků, která podstatně přesahuje úrokovou míru v době jejich sjednání obvyklou, stanovenou zejména s přihlédnutím k nejvyšším úrokovým sazbám uplatňovaným bankami při poskytování úvěrů nebo půjček. V daném případě, kdy sjednaný úrok byl téměř čtyřikrát vyšší než nejvyšší bankovní úroková sazba, dovodil soud, že se jedná o ujednání v rozporu s dobrými mravy. Věc byla vrácena soudu prvního stupně, který nakonec rozhodl, vázán názorem Nejvyššího soudu, ve prospěch dlužníka. Obdobný závěr lze nalézt také v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ve věci spis. zn. 33 Odo 236/2005 ze dne 27. února 2007. Skutkově se jedná o podobný případ, opět došlo k uzavření smlouvy o peněžité půjčce, tentokrát s úrokem 66 % p. a. Dovolací soud zopakoval závěry z již citovaného rozhodnutí ve věci spis. zn. 21 Cdo 1484/2004 a dodal, že za nepřiměřený úrok nemusí být považován takový, který dosahuje výše obvyklého úroku poskytovaného bankami dvakrát až třikrát. To s ohledem na vyšší riziko, které je spojeno s půjčováním peněz mezi fyzickými osobami. Zejména s ohledem na dlužníky, kteří by na úvěr u banky jen stěží dosáhli.
64. Dalším důvodem je automatický revolving s úrokovou sazbou 72,89% ročně. I tato sazba mnohonásobně převyšuje i ty nejvyšší úrokové sazby bank u kontokorentů.
65. V neposlední řadě nelze ani přehlédnout smluvní pokuty za prodlení s úhradou splátek, smluvní pokutu za zesplatnění úvěru ve výši 25% a kapitalizaci příslušenství a smluvní pokutu

ve výši 0,25% denně do zaplacení dlužné částky po zesplatnění. Stav, kdy je dlužník v případě prodlení se splácením hlavního dluhu a smluvního úroku zatížen nejprve dvěma jednorázovými smluvními pokutami splatnými do 10 dnů od vzniku práva na smluvní pokutu (sazba 8% při prodlení 15 dnů a dalších 13% při prodlení 30 dnů), zesplatněním celého dluhu včetně smluvního úroku se splatností do následujícího dne po zesplatnění, další smluvní pokutou pro případ prodlení s plněním celého zesplatněného dluhu jednak ve výši 25 % z celé dlužné částky se splatností do následujícího dne po vzniku práva na smluvní pokutu, jednak ve výši 0,25% denně z celé dlužné částky, postrádá jakýkoli legitimní motivační faktor, což je účel smluvní pokuty. Na základě zmíněných ujednání může celková výše smluvní pokuty v období několika měsíců dosáhnout řádově násobku úvěrem získané částky (zohledňující to, že smluvní pokuta je počítána z celkové dlužné částky, tedy v krajní variantě spolu s celým dosud nesplaceným smluvním úrokem, který, jak bylo uzavřeno shora). Utvrzovací funkce smluvní pokuty se ve světle shora uvedeného zcela vytrácí. Takto sjednaná smluvní pokuta, a to i bez zohlednění ostatních zjevně nepřiměřených smluvních ujednání (viz shora), bude zpravidla, pro běžného dlužníka likvidační. Všechny tyto důvody je třeba posuzovat ve svém souhrnu pro zvážení zjevné nespravedlnosti a právě tyto důvody ve svém souhrnu kumulativně způsobují onu zjevnou nespravedlnost (nelze komplexní úprava smlouvy o úvěru rozdělit na jednotlivé instituty a ty posuzovat individuálně), tedy rozporu s dobrými mravy a proto i neplatnost úvěrové.

66. Je tedy zjevné, že posuzovaná Smlouva o úvěru je podobná smlouvám, jež Ústavní soud ve shora citovaných nálezech shledal jako rozporné s dobrými mravy (byť v projednávané věci nebyla vystavena biankosměnka). Soud je přesvědčen, že rozpor s dobrými mravy založený objektivně existujícím hrubým nepoměrem vzájemných plnění, který nespočívá pouze v lichevním úroku, ale i v množství smluvních pokut ohrožujících výlučně úvěrovaného, v zesplatnění celého dluhu s krátkou lhůtou k plnění pro případ prodlení, je natolik intenzivní, že oprávněné nelze spravedlivě poskytnout ochranu při vymáhání takto vzniklé pohledávky. Na uvedeném nic nemění ani to, že povinný takovou smlouvu podepsal. Zájem na zachování zásad pacta sunt servanda a autonomie vůle v tomto případě nemůže zvrátit rozhodnutí ve prospěch oprávněné. Těmito zásadami se nemůže zaštitovat věřitel, který vědomě a bez negociace se spolukontrahentem vtělil do smlouvy taková ujednání, která zcela zjevně stojí mimo hodnotový rámec normativního systému a jsou v rozporu se zásadami, že každý je povinen počínat si v právním styku poctivě a nesmí těžit z případného nepoctivého jednání (srov. § 6 zák. č. 89/2012 Sb.). Následkem toho takový postup věřitele nemůže požívat ochrany a legitimizace ze strany soudu, a to ani ve fázi výkonu rozhodnutí. Nelze přehlédnout ani to, že ochranu povinnému neposkytl rozhodce vybraný oprávněnou do seznamu rozhodců v rozhodčí smlouvě a následně z tohoto seznamu pro rozhodnutí tohoto konkrétního sporu. Rozhodce nadto již rozhodl pro oprávněnou přes 12 000 rozhodčích sporů. Ze shora uvedeného je zjevné, že rozhodce neposkytl slabšímu účastníkovi řízení, tedy spotřebiteli povinnému, srovnatelnou míru ochrany jakou by poskytlo soudní řízení. Tímto postupem tak bylo porušeno právo povinného na soudní ochranu, rovnost stran a v konečném důsledku i právo vlastnit majetek. Všechny tyto zásahy jsou natolik intenzivní, že je soud posoudil jako zjevnou nespravedlnost a přistoupil k odstranění této zjevné nespravedlnosti.
67. Následkem neplatné smlouvy o úvěru je, v návaznosti na shora uvedené, neplatná i rozhodčí smlouva, tudíž lze uzavřít, že rozhodce v projednávané věci neměl pravomoc k vydání rozhodčího nálezu - exekučního titulu, proto soud exekuci dle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zastavil.
68. Jelikož soud dospěl k závěru, že rozhodce nebyl vůbec oprávněn ve věci rozhodnout, nezabýval se soud dále námitkou jeho závislosti na oprávněné. Tuto námitku by bylo stejně nutno posuzovat ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu č.j. 20 Cdo 4022/2017-124 ze dne 23.1.2018, v němž je výslovně uvedeno, že : Vztah ekonomické závislosti rozhodce není v

soudní praxi Nejvyššího soudu pojem neznámý; v rozsudku ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 23 Cdo 3150/2012, uveřejněným pod číslem 29/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, kupříkladu Nejvyšší soud dospěl k závěru, že princip nezávislého a nestranného rozhodování, jež je určující pro rozhodování soudců, se uplatní i pro rozhodování rozhodců; k vyloučení rozhodce z projednání a rozhodnutí věci může pak dojít teprve tehdy, když je evidentní, že jeho vztah k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude schopen nezávisle a nestranně rozhodovat. Typicky jde o případy, kdy je rozhodce současně na straně účastníka řízení či svědka, resp. když by řízením či jeho výsledkem mohl být dotčen na svých právech; shodně to platí, má-li k účastníkům řízení příbuzenský, přátelský nebo zjevně nepřátelský vztah, příp. vztah ekonomické závislosti. Posledně učiněnou poznámku jest však pochopitelně ztotožnit s ekonomickým vztahem bezprostředním a přímým, tj. pakliže rozhodce např. současně působí jako zaměstnanec jedné ze stran rozhodčí smlouvy, jako obchodní partner, potažmo jako kolega v zaměstnaneckém či obdobném poměru, a nelze jej tedy spatřovat jen v tom, že rozhodci vzhledem ke každé jím vyřízené věci vzniká nárok na odměnu. V opačném případě by totiž mohla být, a to by bylo v úplnosti zcela nepřijatelné, totožná námitka vznášena i vůči stálým rozhodčím soudům, jež ostatně taktéž mohou strany sporu do rozhodčích doložek navrhovat opakovaně, což její relevanci zjevně vylučuje. Ostatně jistou „opakovanost“ osoby rozhodce zákon o rozhodčím řízení výslovně předpokládá – a nelze ji tudíž už proto považovat nejen za „nemravnou“, natožpak bezprostředně vedoucí k úspěšné námitce vyloučení rozhodce z rozhodování – jestliže v ustanovení § 8 odst. 3 co do spotřebitelských vztahů ukládá rozhodci povinnost sdělit, zda v posledních třech letech vydal rozhodčí nálezy, nebo zda je rozhodcem v dosud neskončeném rozhodčím řízení ve sporu, jehož účastníkem byla některá ze stran (pozn: tato povinnost byla rozhodcem v dané věci splněna). K vyloučení konkrétní osoby rozhodce z projednávání a rozhodnutí o věci proto nemůže postačovat jen tvrzení, že je jednou ze stran rozhodčí smlouvy opakovaně, event. i dlouhodobě, jako možný rozhodce navrhován. Řečeno jinými slovy – ani v případě, že by dovolatelka namítala podjatost rozhodce z totožných důvodů (které uvádí nyní) již v samotném rozhodčím řízení, nemohla by být s návrhem na vyloučení rozhodce úspěšná. K čemuž se pro úplnost poznamenává, že nerozhodné je z tohoto důvodu i její tvrzení, že vzhledem k tomu, že nevěděla, že oprávněná zapisuje do rozhodčích smluv stále stejná jména, nemohla námitku podjatosti namítat, neuvédla-li zároveň žádné konkrétní okolnosti, z nichž by bylo možno vyloučení rozhodce vskutku relevantně dovozovat; ostatně bylo na ní, aby si takové informace opatřila již tehdy (obdobná povinnost stihá v soudním řízení účastníka, který míní vznést námitku podjatosti soudce).“ S ohledem na skutečnost, že v této věci byl Nejvyšším soudem posuzován skutkově de facto totožný případ se stejnou oprávněnou a rozhodčí smlouvou a s ohledem na skutečnost, že povinný netvrdil a ani neprokazoval skutečnosti podstatné dle rozhodnutí Nejvyššího soudu pro konstataci ekonomické závislosti a ani povinný v rámci rozhodčího řízení nic takového nenamítal, nemohl by soud v tomto rozsahu návrhu povinného na zastavení exekuce zřejmě vyhovět.

69. S Podle věty první § 89 ex.ř. dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady účastníků a náklady exekuce ten, kdo zastavení zavínil. Zavínění zastavení exekuce lze spatřovat na straně oprávněné, neboť v důsledku jejího jednání již od samého počátku při uzavírání úvěrové smlouvy a rozhodčí smlouvy došlo k vydání rozhodnutí osobou neoprávněnou, které mělo být touto exekucí vykonáno.
70. Nad rámec shora uvedeného soud odkazuje rovněž na usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 402/2014 ze dne 14. 5. 2014, v němž soud konstatoval, že v projednávané věci k zastavení exekuce došlo z důvodu, že exekuční tituly vlastnostmi materiální ani formální

vykonatelnosti nikdy nedisponovaly, neboť byly vydány orgány (zde rozhodci), které k tomu neměly příslušnou pravomoc. Z takové skutečnosti lze vyvozovat procesní zavinění oprávněné na zastavení exekuce, protože nezachovala potřebnou míru pečlivosti jednak před podáním návrhu na nařízení exekuce a již při volbě netransparentních pravidel pro výběr rozhodců a dále, když přistoupila k vymáhání pohledávky přiznané exekučními tituly vydanými orgány (rozhodci) na základě těchto pravidel určenými; a jednak při provádění exekuce, když návrh na zastavení exekuce podal až povinný. Tento názor Nejvyššího soudu není ojedinělý, naopak je potvrzován nejen samotným Nejvyšším soudem viz např. rozhodnutí sp. zn. 26 Cdo 2475/2013 ze dne 21.05.2015, sp. zn. 26 Cdo 1060/2015 ze dne 01.04.2015 či rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 3068/2014 ze dne 09.09.2014 nebo sp. zn. 21 Cdo 2917/2014 ze dne 27.08.2014, nýbrž i Ústavním soudem, např. rozhodnutí sp. zn. IV.ÚS 2863/14 ze dne 13. 1. 2015 a sp. zn. II.ÚS 2448/14 ze dne 16. 12. 2014.

71. V tomto směru lze odkázat i na shora uvedenou část o retrospektivitě nových právních názorů vytvořených judikatorními změnami. Soud si je vědom, že nemůže od oprávněné očekávat či po ní dokonce požadovat jasnozřivost v otázce judikatury posuzující rozhodčí nálezy, což však samo o sobě nemůže zvrátit shora vyložené závěry Ústavního soudu týkající se intertemporálního působení změny judikatury, podle nichž tato změna působí retrospektivně, tj. aplikuje se "zpětně" i v řízeních zahájených před touto změnou. Ostatně takto jsou třeba zamítány v době podání důvodné žaloby s ohledem na změnu judikatury v době rozhodnutí soudu a ukládána i náhrada nákladů řízení žalobcům. Není důvod postupovat odlišně v rámci exekučního řízení.
72. V usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 14Co 732/2015-59 ze dne 6. 10. 2015 je výslovně uvedeno, že soudní exekutor vykonává exekuční činnost za úplatu, obecným pravidlem tak je, že má právo na náhradu svých nákladů, které v exekučním řízení vynaložil. Dalším obecným pravidlem, jak již bylo vyloženo shora, je, že při zastavení exekuce exekuční soud zkoumá, kdo zastavení exekuce zavinil. I v řízení o zastavení exekuce je možné použít moderačního práva ve smyslu § 150 o. s. ř. a soudnímu exekutorovi náklady exekuce nepřiznat. Tato situace však musí být výjimečná.
73. Je třeba též zohlednit, že úvěrovou smlouvu a rozhodčí smlouvu koncipovala zjevně oprávněná. Pokud je rozhodčí smlouva neplatná, tak tím, kdo způsobil její neplatnost, je tedy oprávněná a nyní je tak skutečnost, že pokladový rozhodčí nález není způsobilým exekučním titulem, třeba přičíst oprávněné. Oprávněný tak zavinil, že exekuce byla nařízena na základě nezpůsobilého exekučního titulu a že tedy musela být, z důvodu podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zastavena.
74. Na základě uvedeného, soud oprávněně uložil nahradit náklady ustanovenému soudnímu exekutorovi a povinnému.
75. Právní zástupce povinného vyčíslil náhradu nákladů exekučního řízení částkou 10 147,50 Kč. Ve věci učinil 4 úkony právní služby. Tarifní hodnota dle vyhl. č. 177/1996 Sb., činí částku 20 166 Kč jistiny a 21 969,46 Kč smluvní pokuty kapitalizované do dne pověření exekutora. Dále zástupce povinné se účastnil ve věci dvou jednání, na které jel osobním automobilem [REDAKCE] z Prahy a zpět, vzdálenost 101 km jedna cesta, průměrná spotřeba 5,6l nafty při vyhláskové ceně 29,80 Kč/l a amortizaci 4 Kč/km. Ztráta času za jednu cestu činí 3 půlhodiny po 100 Kč. Právní zástupce se vždy ten den účastnil dvou jednání u soudu.
76. Soud přiznal povinnému nárok na náhradu nákladů řízení v částce 10 387,97 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 42 135,46 Kč sestávající z částky 1 410 Kč za každý ze čtyř úkonů uvedených v § 11 odst. 1 a. t. (příprava a převzetí zastoupení, podání návrhu na zastavení exekuce a 2 jednání) včetně čtyř paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 3 a. t., cestovní náhrada v celkové výši

1 745,10 Kč, a to v souvislosti s cestou realizovanou dne 2. 3. 2018 částka 872,55 Kč představující jednu polovinu z náhrady za 202 ujetých km v částce 1 145,10 Kč (29,80 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 463/2017 Sb. při průměrné spotřebě 5,6 l/100 km a 4 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 463/2017 Sb.) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 6 x 30 minut v částce 600 Kč podle § 14 a. t. a v souvislosti s cestou realizovanou dne 13. 4. 2018 částka 872,55 Kč představující jednu polovinu z náhrady za 202 ujetých km v částce 1 145,10 Kč (29,80 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 463/2017 Sb. při průměrné spotřebě 5,6 l/100 km a 4 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 463/2017 Sb.) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 6 x 30 minut v částce 600 Kč podle § 14 a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 8 585,10 Kč ve výši 1 802,87 Kč.

77. Soudní exekutor vyčíslil náklady exekuce částkou 9 353,30 Kč v souladu s § 5 odst. 1, § 6 odst. 1, 3 a § 13 odst. 1 a § 14 vyhl. č. č. 330/2001 Sb. skládající odměny za vymožení částky 28 196,80 Kč ve výši 4 230 Kč, paušálních náhrad hotových výdajů 3 500 Kč a 21% DPH ve výši 1 623,30 Kč. Jelikož náklady exekuce byly řádně vyčísleny v souladu s právní úpravou, uložil soud oprávněné povinnost zaplatit je v této výši soudnímu exekutorovi, neboť v tomto rozsahu soudní exekutor vykonal činnost a nepřislušelo mu jakkoli posuzovat platnost exekučního titulu.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Mostě.

Nebude-li plněno dobrovolně, co ukládá vykonatelné rozhodnutí soudu, lze se jeho splnění domáhat návrhem na nucený výkon rozhodnutí dle příslušných ustanovení občanského soudního řádu, zák. č. 99/1963 Sb., a exekučního řádu, zák. č. 120/2001 Sb.

Most 18. dubna 2018

JUDr. Daniel Nevečeřal v. r.
samosoudce